

Doma je pa tako čudno hudo, da so stlačeni kakor duše v vicah — in še ni prostora za človeka, ki mu je treba solnca in zraka ... Hiša, to se pravi: največja soba v hiši, kjer se shaja vsa družina čez dan in na večer, je prostorna in svetla. Strop sicer tišči k tlom, toda bela miza vabi iz prednjega kota kakor nališpana mati.

„Pa sedita,“ ponudi Gregorin prostore in naenkrat izteče beseda v svežem toku. Sorodna kri se pozdravlja, kakor da ni let ločitve med njo. Beseda je vzeta iz srca in gre do srca — in Meta si od časa do časa otare solzo, ki ji zapolzi po licu.

Cilka je vesela.

„Stric,“ nagovarja Gregorina pri vsaki primerni in nepri- merni priliki — in je ponosna na to, da sme reči takemu človeku tako besedo —

Ko se mati poslavlja, ne čuti dekle nikake otožnosti.

„Pridna bodi,“ naroča Meta z drhtečim glasom, Cilka pa nagaja s smehom in draži materino skrb:

„Na kmetih ostanem! Tu ni saj, ne mila, ne raztrganih srajc —“

Mati ostrmi, se smeje in plaka obenem. Hčerine besede padajo v dušo kakor brušena rez — — —

(Dalje prihodnjič.)

Ivan Albreht:

Ljubavna pesem.

Težji od svinca se dvom mi zariva v možgane,
in kamor v trenutkih razpaljenih kane,
povsod je le tema in težka bolešt.
O, koliko v svetu širokih je cest,
a vendar mi noga vsak hip zastane —
In glej, to je moje boli povest ...

Tvoj dom pa je mir in luč je tvoj stan —
draga, preberi mi srečo raz žuljavo dlan!